

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8697/2024
30.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Миросављевић, председника већа, Надежде Видић, Марије Терзић, др Илије Зиндовића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Живковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високог савета судства, Првог основног суда у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 36/24 од 18.01.2024. године, у седници одржаној 30.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 36/24 од 18.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 36/24 од 18.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду Прр 198/23 од 20.10.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да тужиљи на име новчаног обештећења због повреда права на суђење у разумном року исплати 1.400 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од 20.10.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле у делу којим је тражила да се обавезе тужена да јој исплати преко досуђеног износа до траженог од 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова поступка исплати 45.000,00 динара.

Виши суд у Београду је пресудом Гжрр 36/24 од 18.01.2024. године, ставом првим изреке, одбио, као неосновану, жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке тако што је обавезана тужена да тужиљи на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, поред износа досуђеног ставом првим изреке првостепене пресуде, исплати још 100 евра са законском затезном каматом од 20.10.2023. године до исплате, у динарској противвредности по средњем

курсу НБС на дан исплате, док се преко износа од 1.500,00 евра а до траженог износа од 3.000 евра са законском затезном каматом од 20.10.2023. године до исплате у динараској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, тужбени захтев одбија, као неоснован. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке тако што је обавезана тужена да тужиљи на име трошкова поступка исплати 31.500,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијени су захтев тужиље и тужене за исплату трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној. Побијана одлука донета је уз примену одговарајућих одредби Закона о заштити права на суђење у разумном року, који се примењује у овој врсти поступка и у коме правилна примена материјалног права зависи од утврђеног чињеничног стања. Тужиља у ревизији указује на погрешну примену Закона о заштити права на суђење у разумном року у погледу висине новчаног обештећења и на погрешну примену одредаба Закона о парничном поступку, али се не указује на законске разлоге за изузетну дозвољеност ревизије из члана 404. став 1. ЗПП. Сходно изнетом, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, јер из напред изнетог произилази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, ради разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па је одлучено као у ставу првом изреке, на основу члана 404. став 2. наведеног закона.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. у вези са чланом 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15), Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Законом о заштити права на суђење у разумном року, у члану 27. став 1. прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак, а ставом 3., да ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку за правично задовољење није прописана могућност изјављивања ревизије, сагласно члану 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, а недозвољена је и сагласно члану 479. став 6. у вези члана 468. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Драгана Миросављевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић